

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **T. A. D.**, nar. ..., st. příslušnost Vietnam, t.č. bytem Č. 239, zastoupen Mgr. Luděkem Dvořákem, advokátem, se sídlem Štefáníkova 61, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2015, č. j. OAM-30/ZA-ZA14-HA08-2015,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 29. 4. 2015 doručenou následujícího dne Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2015, č. j. OAM-30/ZA-ZA14-HA08-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto žalovaným o tom, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, z pohovoru vedeného k žádosti o udělení mezinárodní ochrany provedeným dne 13. 1. 2015 žalovaný zjistil, že žalobce ve vlasti žil společně s rodiči na adrese T. K., N. A. Ve vlasti vypomáhal se zavazadly v autobusu a oslovoval nové zákazníky. Motivem k opuštění Vietnamu se stalo přání podnikat v České republice. Z vlasti vycestoval s vízem za účelem podnikání, na jehož základě po příjezdu získal povolení k dlouhodobému pobytu. V ČR žalobce podniká v obchodě s textilem a jeho manželka pracuje v nehtovém studiu v centru Brna. Žalobce uvedl, že mu není známo,

Pokračování

z jakého důvodu byl dlouhodobý pobyt v ČR ukončen, a dále sdělil, že z území ČR nemůže vycestovat, neboť zde má rodinu. Žalobce kromě jiného uvedl, že v době své návštěvy Vietnamu v červenci – srpnu 2012 tam neměl žádné potíže. Ve vlasti nikdy nebyl politicky aktivní a neměl ani potíže se státní mocí. V případě návratu do vlasti by tam rodině měla problémy s bydlením, nemají tam žádné zázemí, představovalo by to velký zásah do osobního života žalobce. V průběhu řízení žalobce doložil potvrzení velvyslanectví Vietnamu o uzavření sňatku s tím, že o jeho uzavření požádal ještě před vypršením platnosti dlouhodobého pobytu, a doložil oddací list.

Žalovaný vycházel při posouzení žádosti žalobce jednak k jím tvrzeným důvodům, a jednak také z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. V první řadě se zabýval důvody uvedenými v § 12 písm. a) zákona o azylu, tedy otázkou pronásledování, k níž uvedl, že z tvrzení žadatele vyplývá, že nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, protože mu není možno azyl z tohoto důvodu udělit. K důvodům uvedeným v § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný obdobně uzavřel, že žádné potíže naznačující odůvodněný strach z pronásledování z těchto důvodů žalobce neuvedl. Důvodem k opuštění Vietnamu byla tamní špatná ekonomická situace, neboť do ČR přicestoval za účelem podnikání. Z dostupných evidencí žalovaný zjistil, že žalobce měl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání až do dne 17. 12. 2013, kdy jeho platnost skončila. K tomu žalovaný uvedl, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání uplynula v důsledku pochybení žalobce, který si nezařídil jeho prodloužení. Žalovaný rovněž nezjistil, že by ekonomické potíže zmiňované žadatelem při současném návratu do vlasti jakkoliv souvisely s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k sociální skupině či zastáváním politických názorů. Sňatek s osobou legálně pobývajícím na území ČR není relevantním důvodem pro přiznání mezinárodní ochrany ve formě azylu. V tomto ohledu poukázal žalovaný i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupř. rozsudek tohoto soudu ze dne 24. 2. 2005, č.j. 7 Azs 187/2004 a uvedl, že sice chápe snahu žalobce setrvat na území ČR, nicméně zdůraznil, že žalobce měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou. Stran namítané skutečnosti, že žalobce uzavřel manželství a jeho manželka má povolený pobyt na území ČR, žalobce uvedl, že udělení pobytu jednomu z manželů není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Respektování soukromého a rodinného života žalobce v tomto případě nebylo porušeno, neboť mu nic nebrání v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti, neboť jeho manželka je rovněž státní příslušnicí Vietnamu. Žalovaný se dále věnoval posouzení důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu) a důvodům podle ustanovení § 14 tohoto zákona, tedy azylu z humanitárních důvodů. Žalovaný uvedl, že žalobce se nedomáhal azylu z humanitárních důvodů a nehovořil ani o konkrétních skutečnostech, které by tento typ azylu odůvodňovaly. Žalobce je podle svého tvrzení zdravý a jeho život se nenachází v bezprostředním ohrožení. V dané věci tedy tato forma udělení mezinárodní ochrany nepřípadal v úvahu.

Zároveň se žalovaný věnoval ve smyslu § 28 zákona o azylu posouzení otázky, zda nepřípadá v případě žalobce v úvahu udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. V tomto ohledu vycházel zejm. z Informace Ministerstva zahraničních věcí č.j. 99311/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2014, podle níž u občanů Vietnamu navracejících se po dlouhodobém pobytu zpět do Vietnamu je zcela zásadní rozlišení důvodů jejich dlouhodobého pobytu v zahraničí. Jelikož státní politika Vietnamu podporuje vycestování za účelem výdělečné činnosti v zahraničí, takže podle žalovaného by ani příliš nevadila při eventuálním

Pokračování - 3 - 33 Az 11/2015

návratu ani snaha o získání mezinárodní ochrany, pokud by nebyla podepřena kritikou režimu, strany či konkrétních představitelů. Podle žalovaného vietnamské orgány nejevily o osobu žalobce žádný zájem před jeho odjezdem z vlasti a vzhledem ke skutečnosti, že žadatel nebyl nijak aktivní v kritice současného vietnamského režimu, není žádný důvod domnívat se, že by o osobu žalobce jevily zájem po jeho návratu do vlasti, o čemž podle soudu žalovaného svědčí i úspěšně uzavřené manželství cestou zastupitelského úřadu v roce 2014. Žalovaný dále odkázal i na Zprávu mezinárodní organizace pro migraci IOM ze dne 2. 4. 2013 a doplnil, že pokud by eventuálně žalobce v případě návratu do vlasti nemohl získat odpovídající zaměstnání. Z uvedeného žalovaný dovodil, že žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Dále se žalovaný zabýval tím, zda v žalobcově zemi původu neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dospěl k závěru, že žádné takové nebezpečí v podobě ozbrojeného konfliktu žalobci v případě jeho návratu do Vietnamu nehrozí.

V závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal žalovaný na judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č.j. 9 Azs 3/2010 a dále ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008 – 71 a poukázal na to, že žalobci nic nebrání v tom, aby využil zákonných prostředků k možnému odstranění tvrdosti rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 122 zákona o pobytu cizinců a následně i dalších institutů). Žadatel svými obecnými tvrzeními neprokázal, že by v zemi původu nemohl vést soukromý či rodinný život, neuvedl žádné konkrétní skutečnosti vztahující se k jeho osobě či k osobám v obdobném postavení. Dospěl k závěru, že nebyly dány podmínky pro udělení doplňkové ochrany z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu. Žalovaný posoudil i možnost udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b odst. 2 zákona o azylu a uvedl, že z podkladů pro rozhodnutí nezjistil, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu tohoto ustanovení.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalobce poukázal na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a dále čl. 7, 9, 10 Úmluvy o právech dítěte, jakož i na ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců (kritéria přiměřenosti dopadů rozhodnutí do právní sféry cizince). Konkrétně uvedl, že žalovaný vykládal pravidla pro udělení doplňkové ochrany příliš restriktivně a nepřihlédl k okolnostem případu. Žalobce pobýval na území ČR od roku 2008 a řádně si plnil své povinnosti vůči ČR. Dne 20. 2. 2013 se mu na území ČR narodil syn a s matkou syna uzavřel dne 29. 12. 2014 manželství. Manželka i syn mají povolen trvalý pobyt na území ČR. Dlouhodobý pobyt na území ČR za účelem podnikání nebyl žalobci prodloužen pouze z formálních důvodů, kdy žalovaný nesprávně vyhodnotil zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce bohužel včas nepodal odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která by zajisté rozhodla o nesprávnosti rozhodnutí. Žalobce má na území ČR hluboké a sociální vazby a rovněž i vazby ekonomické. Na území ČR již pobývá 7 let. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobci nehrozí pronásledování, pak k tomu žalobce podotkl, že ve Vietnamu panuje vysoká míra korupce. Žalobce by musel vynaložit nemalé finanční prostředky k tomu, aby znovu splnil náležitosti pro podání žádosti o udělení dlouhodobého pobytu na území ČR za účelem sloučení rodiny či za účelem podnikání. S ohledem na to, že žalobce v současné době tyto prostředky nemá, došlo by k faktickému rozdělení s jeho rodinou, která trvale žije na území ČR. S ohledem na to, že žalobce i matka jsou přesvědčeni o tom, že jejich dítě čeká lepší budoucnost v ČR nežli ve Vietnamu a otec nebude mít

Pokračování

z ekonomických důvodů možnost se stýkat se synem a se svou manželkou, bude tak za svoje formální pochybení potrestán tím, že se mu rozpadne rodina. Žalobce má za to, že žalovaný o jeho žádosti o udělení doplňkové ochrany nerozhodl ve smyslu čl. 10 Úmluvy o právech dítěte pozitivním a humánním způsobem.

Žalovaný k předmětné žalobě ve svém **vyjádření** uvedl, že navrhuje její zamítnutí jako nedůvodné. Uvedl, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu formou azylu z důvodu legalizace svého dalšího pobytu na území ČR, neboť zde hodlá setrvat se svou manželkou a synem a do Vietnamu se nechce vrátit z důvodu tamních ekonomických potíží. Z cizineckého informačního systému vyplývá, že platnost dlouhodobého pobytu žalobce na území ČR skončila dne 17. 12. 2013, přičemž dne 22. 12. 2014 mu byl vydán výjezdní příkaz na dobu do 5. 1. 2015. Žalobní námitky se ve své podstatě vztahují k zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu na území ČR a měl je uplatnit ve stanovené lhůtě pro odvolání. Žalovaný i nadále zastává názor, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) ani § 12 písm. b) zákona o azylu. Stran důvodů pro neudělení ostatních forem azylu a doplňkové ochrany se žalovaný dostatečně vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, neboť žalobce nepožadoval nařízení jednání (ve lhůtě se nevyjádřil) a žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání projevil výslovný souhlas. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovaným tak, jak je zachycen ve správním spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Ve správním spisu jsou založeny podklady, na něž žalovaný odkazoval v napadeném rozhodnutí, především pak protokol o pohovoru ze dne 13. 1. 2015, překlad oddacího listu o uzavření sňatku dne 29. 12. 2014, Zpráva mezinárodní organizace pro migraci IOM ze dne 2. 4. 2013, Výroční zpráva Human Rights Watch 2014 a Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 4. 2014 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Spornou otázkou je však právní hodnocení případu žalobce z hlediska podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, a to zejména z pohledu možnosti udělení doplňkové ochrany.

Právní úprava udělení mezinárodní ochrany formou azylu na vnitrostátní úrovni upravena v ustanoveních § 12 až § 14 zákona o azylu, institut doplňkové ochrany je pak upraven v ustanoveních § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobce svou žalobou vůbec nebrojil proti posouzení důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 až § 14 zákona o azylu. Krajský soud tedy v tomto ohledu nezkoumal zákonnost úvah žalovaného, nicméně ve vztahu ke

správnému spisu a tvrzením žalobce pouze ověřil, že jeho úvahy jsou přezkoumatelné a srozumitelné.

Gros žalobních námitek směřuje ve své podstatě k samotnému neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobce. V první řadě krajský soud uvádí, že ve věcech rozhodování o mezinárodní ochraně není možno aplikovat citované ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, neboť to se vztahuje pouze na rozhodování ve věcech pobytu cizinců v režimu tohoto zákona (srv. dikci „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona*“). Krajský soud se rovněž se žalovaným naprosto ztotožňuje v tom směru, že cestou řízení o udělení mezinárodní ochrany není možno zhojit nepodání či opožděné podání řádného opravného prostředku v řízení o povolení či prodloužení dlouhodobého pobytu podle ustanovení § 42 a násl. zákona o pobytu cizinců. Je tedy zřejmé, že řízení o mezinárodní ochraně bylo vyvoláno snahou žalobce setrvat legálně na území ČR a pokusit se dosáhnout legalizace svého pobytu jinými cestami. Důvody neprodloužení víza k dlouhodobému pobytu cizince však nejsou předmětem přezkumu v tomto řízení, a proto se k nim krajský soud nemůže nijak vyjadřovat. Pro řešení situace žalobce je nepochybně konstruován institut povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (§ 42a zákona o pobytu cizinců), nikoliv institut azylu či doplňkové ochrany. Ze skutkového příběhu žalobce je naprosto zřejmé, že důvodem jeho příchodu do ČR i jeho dalšího pobytu zde byly důvody ekonomické, které však nejsou zákonem o azylu nijak chráněny.

K žalobním námitkám směřujícím k porušení čl. 8 Úmluvy a čl. 9 a 10 Úmluvy o právech dítěte, prostřednictvím nichž žalobce dovozuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného v rozsahu posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu, krajský soud uvádí následující. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že *[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí **vážné újmy** podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Podle § 14a odst.2 se za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Ze skutkového stavu zjištěného žalovaným je naprosto zřejmé, že v dané věci nebyly dány žádné okolnosti odůvodňující úvahu, že by žalobci hrozila vážná újma ve smyslu trestu smrti, mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, ani vážné ohrožení života či lidské důstojnosti v důsledku ozbrojeného konfliktu, což žalovaný též řádně zdůvodnil výkladem informací vztahujících se k situaci ve Vietnamu jako země původu žalobce.

Žalobní námitky míří k důvodu vážné újmy spočívající v tom, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konkrétně namítaným čl. 8 Úmluvy zaručujícím právo na ochranu soukromého a rodinného života, a čl. 9 a 10 Úmluvy o právech dítěte. Podle čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (vyhl. pod č. 104/1991 Sb.) *státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, zajistí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti*
Pokračování

jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte. Podle čl. 10 odst. 1 této Úmluvy platí, že za účelem spojení rodiny a v souladu se závazkem podle čl. 9 odst. 1 státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, posuzují žádosti dítěte nebo jeho rodičů o vstup na území státu, který je smluvní stranou úmluvy, nebo o jeho opuštění pozitivním, humánním a urychleným způsobem. Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, dále zabezpečí, aby podání takové žádosti nemělo žádné nepříznivé důsledky pro žadatele nebo členy jeho rodiny. Takové určení může být nezbytným v některém konkrétním případě, například, jde-li o zneužívání nebo zanedbávání dítěte rodiči nebo žijí-li rodiče odděleně a je třeba rozhodnout o místě pobytu dítěte. Krajský soud uvádí, že vazbu institutu doplňkové ochrany na právo na sloučení rodiny je třeba vykládat souladu s textem a účelem směrnic Evropské unie (zejm. směrnice Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, konkrétně čl. 15 až 18 této směrnice), a přihlížet k výkladu směrnice provedenému Soudním dvorem Evropských společenství, jakož i k judikatuře Evropského soudu pro lidská práva v této oblasti a v neposlední řadě v kontextu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v těchto věcech (viz k tomu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009, čj. 1 Azs 107/2008-78, přístupný na www.nssoud.cz)

Konkrétně k předmětné věci se podle mínění krajského soudu vztahuje zejm. právní názor Nejvyššího správního soudu vyplývající z rozsudku ze dne 25. 1. 2013, čj. 5 Azs 7/2012-28, přístupného na www.nssoud.cz, podle něhož se při zkoumání důvodů „[p]ro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, se zpravidla nelze spokojit s pouhým konstatováním, že žadatelka i její rodinní příslušníci mají občanství země původu, a mohou tam tedy společně odcestovat a existenci rodiny tím zachovat. Správní orgán je v takovém případě povinen se zabývat nejen případnými právními, ale i faktickými překážkami takového kroku, mezi něž by mohl patřit např. nedostatek finančních prostředků žadatelky a jejích rodinných příslušníků spojený s absencí sociálních a rodinných vazeb v zemi původu.“ Krajský soud má za to, že žalovaný se těmito otázkami dostatečně v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval, přičemž sdílí se žalovaným názor, že rodina žalobce má možnost ho následovat v případě jeho návratu do země původu, přičemž dodává, že prostředky získané z podnikání v ČR mohou použít pro zajištění podmínek živobytí ve Vietnamu. Podle svých tvrzení má žalobce ve Vietnamu rodinu, která sice podle tvrzení žalobce nemá prostředky k tomu, aby žalobci pomohla, ale na druhé straně ale podle názoru krajského soudu nelze přisvědčit tvrzení, že žalobce ve Vietnamu nemá žádné zázemí. Návrat žalobce do ČR za svou rodinou navíc není nereálný, neboť není vyloučeno, že může získat znovu dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny na území ČR. K tomu krajský soud poukazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71 (přístupný na www.nssoud.cz), podle něhož „právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. Přípustnou míru zásahu do práva stěžovatele na soukromý a rodinný život na území ČR tak nebylo na místě zkoumat v rámci řízení dle zákona o azylu, nýbrž tuto otázku bylo v daném případě třeba zkoumat a také byla příslušným správním orgánem zkoumána v rámci řízení o správním vyhoštění stěžovatele dle § 118 a násl. zákona o pobytu cizinců.“ Neudělení doplňkové ochrany

Pokračování

z tohoto důvodu tedy krajský soud nepovažuje za nepřezkoumatelné ani nezákonné a ztotožňuje se s tím, že postup žalovaného byl správný a nebyl v rozporu s mezinárodněprávními závazky ČR obsaženými v Úmluvě a Úmluvě o právech dítěte.

Podle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu platí, že *rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.* Podle § 14b odst. 2 téhož zákona platí, že *Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 14, nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.* Podle § 14b odst. 3 téhož zákona platí, že *předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci.* Ve vztahu k důvodům pro udělení doplňkové ochrany podle těchto ustanovení žalovaný správně vycházel z toho, že nebylo zjištěno, že by některý z členů rodiny žalobce žijící na území ČR (manželka a syn) požíval doplňkové ochrany, neboť ze správního spisu vyplývá, že mají povolen trvalý pobyt v ČR. Proto nebylo možno uvažovat o udělení doplňkové ochrany žalobci z těchto důvodů.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud vyhodnotil podanou žalobu jako nedůvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III. uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. listopadu 2015

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková